

DVETISÍC SVIŇ NA VÁHE

Preplavili sa na druhý breh do gerazského kraja. Len čo vystúpil z lode, hneď sa k nemu z hrobov rozbehol človek posadnutý nečistým duchom. Býval v hrobových jaskyniach a nebolo ho možno udržať zviazaného ani reťazami. Často ho totiž spúťali okovami na nohách a reťazami na rukách, ale on reťaze na sebe roztrhal a okovy rozlámal, takže nik ho nevládal skrotiť. Stále, vo dne v noci, sa potuloval po hroboch a po vrchoch, skučal a ťkol sa kamením. Keď zbadal Ježiša z dialky, pribehol, padol pred ním na zem a začal kričať: « Čo ťa je po mne, Ježišu, synu Boha najvyššieho? Zapisahám ťa na Boha, netráp ma! » Ježiš mu totiž povedal: « Nečistý duchu, vyjdi z toho človeka! » A spýtal sa ho: « Ako sa menuješ? » Odpovedal: « Moje meno je Pluk, lebo je nás mnoho. » A veľmi ho prosil, aby ho nevyháňal z toho kraja. Na svahu sa tam pásla veľká črieda sviň. Zlí duchovia ho prosili: „ Pošli nás do tých sviň. Dovoľ nám vojsť do nich.“ Ježiš im to dovolil. Nečisti duchovia vyšli a vošli do sviň. A črieda — asi dvetisíc kusov — sa prudko pustila úbočím do jazera a v jazere sa utopila. Pastieri sviň utiekli a oznámili to v meste i po osadách. Ľudia sa šli pozrieť, čo sa stalo. Keď prišli k Ježišovi a videli toho posadnutého zlými duchmi, ako tam sedí oblečený a pri zdravom rozume — toho, čo ich mal v sebe celý pluk — naľakali sa. Tí, čo na vlastné oči videli, ako sa to stalo s tým posadnutým a so sviňami, im to porozprávali. Tu začali Ježiša prosiť, aby z ich kraja odišiel.

Keď vstúpil na loď, prosil ho ten bývalý posadnutý, aby smel ostať s ním. On mu to však nedovolil, ale povedal mu: « Id' domov k svojej rodine a porozprávaj im, aké veľké dobrodenie ti Pán preukázal a ako sa nad tebou zmloval. A odišiel a začal v Desiatmestí rozhlasovať, aké veľké dobrodenie mu Ježiš preukázal. A všetci sa tomu divili (Mk 5,1-20). Žime sa do postavenia Gerazanov. Bol to poplach. Muselo sa tam stať čosi vážneho. Utekajú k jazeru. Ich zrak mocne priťahujú dve rozdielne a rovnako otrasné veci. Na jednej strane črieda utopených sviň, ich sviň! A na strane druhej posadnutý, ktorý sa stal normálnym človekom. A v strede Ježiš, ktorý ich núti k neveriteľnej voľbe: dvetisíc sviň alebo človek.

ČRIEDA, KTORÁ POŠLA V ČERTY

Poznali ho dobre. Bol na hanbu celého kraja. Zúrivy blázon. Mysleli si, že pre tohto nešťastníka urobili všetko. Zo začiatku podobrotky. A keď nedosiahli, čo chceli, tak pozlotky. Násilne. Ale nešťastník trhal reťaze ako nitky, tak ho ponechali vlastnému osudu. Museli sa predsa starať o svine.

Vždy sa ľahko zmierujeme s nešťastím iného, najmä keď treba chrániť svoj pokoj.

Nájde si tisíc dôvodov, aby sme človeka odsúdili do samoty. Našťastie « netvor » nikoho nerušil. Divná vec. Mal nepekny zvyk. Nahý sa

potuloval medzi hrobmi a príkrymi úbočiami vrchu. Vyobcovaný medzi mŕtvych. Nekazil šťastie nikomu. Živí mohli usínať s pokojným svedomím. A cez deň myslieť na svoje záujmy. Na svine.

Posadnutý mal vždy v rukách kamene a to nevzbudzovalo veľkú dôveru. Ale mal aspoň dobré gusto, používal ich výlučne proti svojmu telu. A bolo si treba len želať, aby sa jedného krásneho dňa uderil silnejšie ako obyčajne. Tak by ich bol definitívne oslobodil od svojej protivnej spoločnosti.

Človek posadnutý diablom bol v okolí Gerazy už len predmetom rečí. Nie predmetom záchrany. Nie pokusom a spoločným úsilím pomôcť mu.

No Ježiš...V noci sa pustil do súboja s rozbúreným morom. Zahriakol vietor, pohrozil rozpútaným živlom. A utíšil búрку.

A teraz sa ocitol zoči-voči Satanovi a hneď v postoji víťaza: « Nečistý duchu, vyjdi z toho človeka. »

Vrátil bývalého netvora Gerazanov. Vystrašení pozorovali. Nemožné sa stalo teda možným. Osadnutý sa teda znova stal ako jeden z nich. Sedel, bol pokojný, usmieval sa. A dokonca bol oblečený.

Toto sú najväčšie Ježišove zázraky. Vrátiť nás vydedencov, odsudencov ako normálnych. Mýtnikov, Samaritánku, hriešnice, Zacheja, cudzoložníčku, zlodejov. ch odsúdenie, stratu sme prijali ako samozrejmu vec. No Kristus nám ich vracia ako ľudí normálnych. Normálnych ako my. a « oslobodenie » človeka treba však vždy platiť. Kristus žiada túto cenu od Gerazanov. Požaduje dôležitú výmenu v ich srdci: človeka namiesto sviň.

Gerazania to neprijímajú. Je to národ, ktorý má zmysel pre obchod. Dobré city nikoho nenasytia. Svine áno.

O jedného normálneho človeka viac a o dvetisíc sviň menej. V ich účtovných knihách takýto prevod by bol bláznovstvom.

Pekný obchod! Človek namiesto čriedy.

Svine sú ich majetkom.

Ich životom.

Ich blahobytom.

Ich istotou.

Treba stále vydržovať rodinu.

Nemožno žiť s hlavou v oblakoch.

Človek nestojí za dvetisíc sviň.

Tu začali Ježiša prosiť, aby z ich kraja odišiel.

Nevyháňajú ho násilne. Miesto srdca majú peniaze, to áno, ale poznajú slušné spôsoby.

Nevyčítajú mu.

Nevyhadzujú mu na oči ani čriedu, čo pošla v čerty. (Treba to povedať...).

Nechcú riskovať ďalej.

Dvetisíc sviň by mohlo stačiť. Aj to je mnoho. Ježiš by to mal pochopiť.

ČLOVEK AKO RIZIKO KREŠŤANA

Čo je pre vás kresťanstvo?

Neviem, ako by na túto otázku odpovedala väčšina kresťanov.

Večerná modlitba

Otče náš, ktorý si na nebesiach sveta hmotného i nehmotného, posväť sa meno Tvoje meno Boha trojjediného, príď kráľovstvo Tvoje v tejto zložitej dobe veľkých globálnych premien, buď vôľa Tvoja aj keď nerozumieme zákonitostiam a mechanizmom cez ktoré sa uskutočňuje ako v nebi, tak i na zemi. Chlieb náš každodenný daj nám dnes vo všetkých častiach planéty Zem a odpusť nám naše viny ktoré ťažia naše svedomie a zatvrdzujú nám srdcia v konaní dobra, ako aj my odpúšťame svojim vinníkom živým i mŕtvym, a neuveď nás do pokušenia ktorému by sme nevedeli odolať, ale zbav nás zlého a veď nás cestami spravodlivých do svojho nebeského kráľovstva. Amen.

Bohumil H. Chmelík

Pokračovanie na strane 2

Denné obetovanie

Mnohí by pravdepodobne povedali: prikázania, nedel'ná omša, sviatosti. Nepožadujú náhradu za ohromnú škodu, ktorú utrpeli. Jednoducho ho prosia, aby odišiel.

Dakto by šiel ešte hlbšie: kresťanstvo značí prijať Boha do svojho života. Ba zamerať celú svoju existenciu na Boha.

A tak si myslíme, že sme zložili skúšku.

A ani sme nezbadali, že sme preskočili Jeden stupeň.

Boh nie je celkom istý, že sme ho schopní znášať. Podrobuje nás predbežnej skúške. Predovšetkým sa nás pýta, či prijímame človeka.

Len kto je schopný « znášať » človeka, bude vedieť « znášať » Boha.

Jedine kto netrpí závratmi pred človekom, nebude mať závrat, ani keď bude vyzdvihnutý do Božích výšin.

Áno. Veriacemu Boh predkladá svoje slovo, svoju lásku, svoj zákon, svoj život. Ale predovšetkým mu predkladá človeka.

Daktorí kresťania stále žijú v nebezpečnom nedorozumení. Sú presvedčení, že sa majú zmocniť Boha. A nepozorujú, že sú mimo cesty. Zmylili všetko, lebo zmylili prvý krok. Preskočili človeka.

A keď sa neprijíma predpoklad-človek, celý náboženský život sa stane tragickým omylom.

Človek ako riziko Boha. Stvoriteľ prijal toto riziko. Prijal riziko ľudskej slobody, ktorá sa mohla obrátiť proti nemu.

Preto človek musí byť rizikom aj pre kresťana. Nik sa mu nemôže vyhnúť. A ak áno, tak iba za cenu prerušenia vzťahov k Bohu.

Akú váhu má človek na vážkach tvojho svedomia?

Akú cenu má pre teba človek? (Hocijaký človek: biely, žltý, čierny. Svätý alebo podvodník. Priateľ alebo nepriateľ. Neznámy alebo dobrodinja. Človek ako človek, nezávisle na peňaženke, doktoráte, straníckej legitimácii, náboženstve).

Si ochotný dať prednosť človekovi pred všetkým ostatným?

Pred zákonom, pred kariérou, pred predpisom,

pred výhodou,

pred politickými výpočtami,

pred svetovou rovnováhou,

pred výnosom,

pred autom,

pred peniazmi,

pred takzvanými « právami pravdy »?

Kristus predkladá každému, tak ako Gerazanom, tú istú rozhodujúcu voľbu.

Na jednej miske váhy je človek. A na druhej je to ostatné.

Nakoľko sme prijali Krista, koľko je v nás Krista, to nám na váhe ukážu výkyvy jazyčka.

PRIVELKÉ DOBRODRUZSTVO PRE MŇA

Ak odsudzujem Gerazanov, odsudzujem seba. Aj ja patríam do ich rasy.

Aj ja si musím chrániť majetok.

Aj ja mám čriedu sviň.

Môj život sa odvíja pokojne, bez porúch. Povolanie, vydržiavanie rodiny, riadne zamestnanie, práca. Nikomu neblížim. Vážia si ma.

Nepotrebujem, aby mi ten Cudzinec vplietal do pevného tkaniva môjho života zárodok nespokojnosti.

Viem, čo značí počúvať ho. Treba spoprehadzovať všetko. Je to « operácia očista srdca », veľmi namáhavá.

Alessandro Pronzato

Porciunkulové odpustky: Dňa 2. augusta možno vo farských a katedrál'nych kostoloch získať úplné odpustky „Porciunkuly“. Skutok predpísaný na získanie odpustkov je nábožná návšteva kostola spojená s Modlitbou Pána (Otče náš) a vyznaním viery (Verím v Boha). Okrem toho treba splniť tri podmienky: sv. spoveď, sv. prijímanie a modlitba na úmysel Sv. Otca (napr. Otče náš, Zdravas' a Sláva). (Ench. Indulgentiarum, conc. 35). Tieto odpustky možno získať aj vo františkánskych kostoloch.

Všemohúci večný Otče, obetujem ti najsvätejšie Srdce tvojho jednorodného Syna Ježiša Krista so všetkými jeho skutkami, čo na zemi vykonal, ako zadostučinenie za všetko, čo som dnes a po všetky dni svojho života zanedbala:

Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

Večný Otče, obetujem ti najsvätejšie Srdce tvojho jednorodného Syna Ježiša Krista so všetkou láskou, s ktorou svoje skutky tu na zemi konal, ako zadostučinenie za všetko dobré, čo som dnes a po všetky dni svojho života zabudla urobiť. Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

Večný Otče, obetujem ti najsvätejšie Srdce tvojho jednorodného Syna Ježiša Krista so všetkými bolesťami a úzkosťami, ktoré za naše vykúpenie pretrpel, za všetky svoje hriechy, ktorých som sa dopustila myšlienkami, slovami, skutkami a zanedbaním dobrého dnes a po všetky dni svojho života. Sláva Otcu i Synu i Duchu Svätému...

Ježišu, z celého srdca Ťa milujem.

Nie, nehľad', Pane, na bôľ v mojej duši a nevšímaj si ani slzy, keď prídeš ku mne. Len moje srdce k svojmu Srdcu priviň, prítuľ a utrhni kvet, čo z bôľu vykvitol.

Som biedna duša, biedna, Pane. Viem, že súcitiť si nezaslúžim a nie som hodná ani tvojej lásky. Viem však, Pane, že si mi sľúbil prísť. Splň svoj sľub! Príď, len príď, prestieram ti v duši stôl. Som hotová dnes v noci... v bóli, Pane, príď... jas hviezd i mesiac sú v mrákotách... Dnes v noci chcem byť potme s tebou, chcem, aby si nezhladol biedu môjho srdca...

„Meditácie a modlitby sestry Zdenky“

Spovedanie pred prvým piatom

Utorok od 17:00 Streda od 17:00

Piatok od 16:30

Sväté omše v 17. týždni Cezročného obdobia

29.VII. utorok

18.00 + Jozef Ochaba (5.výr.)

30.VII. streda

18.00 za všetkých chorých a starých našej farnosti

1.VIII. piatok – prvý piatok

18.00 + Vendelín Janeček, syn Ján a rodičia

2.VIII. sobota

18.00 + Róbert Kolek a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 388 – 420

3.VIII. 18. Nedel'a Cezročného obdobia

8.00 + František Veteška

9.15 + Silvester Stojkovič, manž. Štefánia a deti

Liturgický kalendár

28.VII. pondelok sv.Nazár, sv.Celzus, sv.Viktor, pápež

29.VII. utorok sv.Marta

30.VII. streda sv.Peter Chryzológ, biskup a učiteľ Cirkvi,

bl.sestra Zdenka, panna a mučenica

sv.Ignác z Loyoly, kňaz

31.VII. štvrtok

1.VIII. piatok sv.Alfonz Mária de Liguori, kňaz, učiteľ Cirkvi –

prvý piatok

2.VIII. sobota sv.Euzébius Vercellský, biskup,

sv.Peter Julián Eymard, kňaz

Tu zákonníci a farizeji priviedli ženu pristihnutú pri cudzoložstve, postavili ju do prostriedku a povedali mu: „Učiteľ, túto ženu, sme pristihli priamo pri cudzoložstve. Mojžiš nám v zákone nariadil takéto ženy ukameňovať. Čo povieš ty?“... Vzpriamril sa povedal im: „Kto z vás je bez hriechu, nech prvý hodí do nej kameň“
(Jn 8, 3 - 5. 7).

Hriešnici

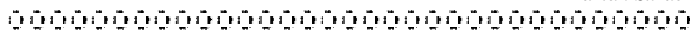
Medzi najkrajšie evanjeliové obrazy patria stretnutia Ježiša s hriešnikmi. Komunikácia s Ježišom im prináša nový život. Ježiš ich oslobodzuje od hriechov a dáva im nové šance a možnosti. Nikdy nepochváli ich hriech, ale váži si ich ľudskú dôstojnosť.

Označenie „hriešnik“ sa dnes v spoločenskom živote nepoužíva a pokladá sa dokonca za dehonestujúce. Predsa sme svedkami toho, že hriech má vo všetkých štruktúrach veľký vplyv a nositeľmi hriechov sú konkrétni ľudia. V konečnom význame nie je také dôležité, či povieme, že to je hriešnik, alebo radšej násilník, či urobil hriech, alebo prestúpil zákony. Denne sa redaktori televíznych správ podobajú na kňazov, keď príspevok končia slovami: hrozí mu 2 až 8 rokov väzenia. Mnoho tzv. občianskych programov sa podobá na spovede. Rozdiel je v tom, že sú verejné a bez „rozhrášenia“. To, čo Cirkev dávno v minulosti odmietla, verejné pokánia, toho sa dnes „chytíli“ médiá.

V komunikácii s dnešnými hriešnikmi sa máme podobať na Ježiša. Poslaním kresťanov nie je „poľovať“ na hriešnikov a násilne ich chcieť obrátiť. Ježiš tak nerobil a nám by to neschválil. Už len z jedného prostého dôvodu, že sami sme hriešnici a bojujeme celý život so svojimi hriechmi a náklonnosťami. Predsa sa však stretávame s ľuďmi, ktorí majú problémy spôsobené porušením Božích prikázaní. Môžu byť v neľahkej situácii a potrebujú našu pomoc - naše slová poradenia a povzbudení. Ak nám ich Boh pošle do cesty, prijmime ich s láskou a zodpovednosťou. Žiaľ, niektorí kresťania sú radi, keď im Boh poslať hriešnikov, lebo pri nich majú pocit, že sú svätí. „Zneužívajú“ hriešnikov na obdiv k sebe a ukazujú sa pred Bohom, akí sú oni dobrí. Toto je pýcha a možno je ešte väčším hriechom ako tie, ktoré má ten, koho pokladajú za skutočného hriešnika. Iní by zase najradšej „zdvihli kamene“, aby si mohli zahádzať a zatriať do hriešnikov, lebo sú presvedčení, že keď ich „ukameňujú“, tak pomáhajú svetu. Ježiš hriešnikov nekameňoval. Radšej za nás zomrel.

Ľudí s morálnymi problémami treba pokojne vypočuť. Snažme sa o empatiu, aby mali k nám dôveru. Skúsenosť je taká, že keď sa nám vyrozprávajú, ľahšie pochopíme ich skutky. Skutky sa najlepšie hodnotia vtedy, keď chápeme súvislosti. Už úprimný rozhovor ľudom pomáha. Po ňom môže prísť chvíľa, keď môžeme s pokorou poradiť, alebo povzbudiť k zmene života. Povzbudzujeme ľudí k malým krokom a ukážme im vznešený, ale reálny cieľ. Možno sa ponúkne priestor predstaviť milosrdného Boha, ktorý čaká na hriešnika, aby mu odpustil a Ježiša, ktorý za nás hriešnikov zomrel. A po stretnutí s takýmto „doráňanými“ ľuďmi padnime na kolená a prosme Boha pre hriešnika milosť obrátenia.

Marián Šuráb

„Ostaňte v mojej láske!“

Jn 15,9

V dnešný večer, keď mi, Pane, predkladáš tajomstvo lásky stvorenia, v hĺbke svojho srdca sa mi rodí úžas...

Údiv nad úžasnou schopnosťou, ktorú si vložil do môjho srdca i ktorá sa volá láska, schopnosť milovať... Milovať čistou, nesebeckou, ba božsky krásnou láskou... Nevieť, Pane, či som si niekedy uvedomil, aké úžasné bohatstvo si vložil do ľudského srdca, aj do môjho srdca... Nevieť, Pane, či som niekedy tak pravdivo prežil, aká je to úžasná moc - moc milovať, i táto moc v ľudskom srdci, moc lásky, ktorá je mocnejšia ako smrť, ba ako hovorí Božie slovo:

„Keby niekto za lásku ponúkol všetko, čo má v dome, len by sa opovrhlo ním, keby mi ponúkli za lásku čokoľvek, iba by som sa pousmial, pretože všetko sa pomíňa, všetko sa raz stratí, len láska nie.“

Chcel by som si, Pane, v dnešný večer uvedomovať úžasnú schopnosť, ktorá má moc meniť život, ktorá je schopná prebúdať život, ktorá je schopná dávať život, ktorá je schopná približovať sa k tebe, k prameňu Lásky...

V hĺbke svojho srdca, v schopnosti milovať, sa môžem, Bože, stretať s tebou samým.

Pomôž mi, prosím, Pane, pomôž mi naučiť sa dobre žiť schopnosťou lásky, pomôž mi cez všetku moju slabosť, hriešnosť a pohodlie, stretať sa v hĺbke svojho srdca a pripravovať svoje srdce na to, aby vedelo lásku dávať, aby sa vedelo z lásky obetovať, aby vedelo tvoriť život... Odpusť mi, Pane,

ak som si nevedomoval tento dar, túto schopnosť, a ešte viac mi odpusť, ak som ju zneužíval pre sebecké ciele, ak som si z nej robil súkromný majetok.

Odpusť mi, Pane, ak som neskoro začal milovať teba, ak som si plietol lásku so sebestvom.

Prosím ťa, vlož svojho Ducha do môjho srdca, nauč ma, prosím ťa, milovať.

Obraciam sa v dnešný večer i k tebe, Mária.

Voláme ťa Matkou krásneho milovania.

Chcem ťa prosiť v dnešný večer za všetkých mladých ľudí, mladých chlapcov a dievčatá, mužov a ženy, tých, ktorých si pozvala v dnešný večer do tohto chrámu a ktorí objavujú vo svojom srdci tajomstvo lásky.

Možno sa mnohí z nich učia rozumieť tomuto tajomstvu. Pomôž im, Matka, správne objaviť a prežívať tajomstvo lásky.

Možno mnohí z nich zažili aj sklamanie a nešťastie so schopnosťou milovať.

Ani tých sa, Matka, nezriekaj.

Možno dnes cítia volanie, odvahu milovať tak, ako nás to učí tvoj Syn. Matka, povzbudzuj nás slovami evanjelia: „Robte všetko, čo vám povie. Aj voda vašej nelásky sa premení na víno pravej lásky.“

Matka, prosím ťa i za manželov nášho mesta,

za manželstvá, ktoré sú rozbité, za manželstvá, kde si to všetko s láskou poplietli.

Si Matkou,

ktorá sa nezrieka ani mŕtvych synov a dcér,
mŕtvych pre lásku k tvojmu Synovi.

Ty vieš, Matka,

ako si mnohí myslia, že môžu milovať a nepotrebujú k tomu lásku k tvojmu Synovi, lásku Boha...

Nauč nás, Matka, že to nejde, nejde to bez prameňa lásky,
ktorým je tvoj a náš Boh.

Jozef Šuppa, SJ „V dnešný večer- meditácie“

POHREB ZA ŽIVA Pohreby bývajú zvyčajne veľmi smutné. Príbuzní i priatelia v zármutku spomínajú na to dobré, čo s týmto im blízkym človekom prežili. My sme sa doma rozhodli, že by to nebolo pekné, keby naša babka nepočula všetky tie dojemné spomienky a zážitky, ktoré nás s ňou spájali. Lekári jej totiž nedávno oznámili, že sa jej opäť vrátila rakovina a že už nebude dlho žiť. Preto sa cez jeden víkend stretli všetky moje tety a strýkovia z matinej strany, ale aj dobrí priatelia mojej babky. Ako veriaci mali spolu najskôr krásnu pobožnosť, na ktorej vyjadrili vďačnosť za babkin život. Potom spomínali na všetky pekné chvíle a rozprávali si nezabudnuteľné zážitky, na ktoré by zrejme mysleli na jej pohrebe.

Pretože to nebol pohreb a pretože sa stretla celá rodina, neobišlo sa to ani bez smiechu. Spomínali sa aj veselé i trápne príhody, ktoré sme spolu s babkou prežili. Aj pre nás, deti, to bolo veľmi zaujímavé. Mnohí hovorili, ako ich babka mala rada, prijala ich a pomohla im, keď im bolo najťažšie. Niektorí spomínali, ako sa vďaka nej stretli v živote s Ježišom. Nech už hovorili o čomkoľvek, dôležité bolo, že babka bola medzi nami, mohla to počuť a tešiť sa z toho.

Bolo to zvláštne mať „pohreb“ skôr, než zomriete a počuť, ako na vás ostatní spomínajú. Je veľkou prednosťou, ak zaspávate s vedomím, že Ježiš je pri vás, že ste nasledovali jeho lásku a že ste svojím životom pomohli niekomu priblížiť sa k nemu.

Aj rakovina má svoje hranice. Nemôže ťa obráť o lásku druhých, nemôže rozleptať tvoju vieru, nemôže ti ukradnúť pokoj, nemôže zničiť tvoju dôveru, nemôže zabiť priateľstvo, nemôže zahľadiť tvoje spomienky, nemôže umlčať odvalu, nemôže napadnúť tvoju dušu, nemôže ťa obráť o večný život, nemôže uhasiť vplyv Božieho Ducha na teba, nemôže oslabiť silu vzkriesenia.

— Neznámy autor

Sv.Clelia Barbieriová

13.júl

Clelia Barbieriová nemala dlhý život, no za 23 rokov dokázala premeniť chudobnú štvrt', odkiaľ pochádzala, na ohnisko duchovného života. Kongregácia malých sestier Panny Márie Bolestnej, ktorú založila, sa rozšírila z Talianska až do Indie a Tanzánie a dnes má

viac ako 300 členiek. Clelia Rachele Maria Barbieriová sa narodila 13. februára 1847 v Budriu pri Bologni v rodine Giuseppa Barbieriho a Giacinty Nannemovej. Rodičia pochádzali z rozdielnych pomerov - zatiaľ čo otec bol chudobným pomocníkom miestneho lekára, matka vyrastala vo vplyvnej zámožnej rodine. Ich sobáš bol, pochopiteľne, proti vôli Giacintiných rodičov. No ťažká skúška, ktorej boli vystavení, upevnila ich vzťah a ich rodina

vyrástla na skale viery a praktického kresťanského života. Clelia bola od malička vychovávaná ku vzťahu k Bohu a z praktických zručností ju matka naučila najmä priasť a tkať konopné plátno. Roku 1855 počas epidémie cholery stratila otca. Spolu s matkou a malou sestrou sa presťahovali do domu blízko kostola. Nasledujúce roky trávila buď doma pri práci, alebo v kostole v modlitbách. Hoci v tom čase pristupovali veriaci k prvému svätému prijímaniu až v dospelom veku, ona prijala sviatostného Ježiša po prvý raz už v jedenástich rokoch. Ten deň bol rozhodujúcim pre jej budúcnosť - zaumienila si kajať sa za vlastné prečiny i za hriechy ostatných. Od tej chvíle bol jej inšpiráciou ukrižovaný a jeho trpiaca Matka. Cleliin život mal kontemplatívny aj aktívny rozmer. Vedela tráviť celé hodiny pred svätostánkom. Do práce s konopou, ktorá bola v kraji jediným zdrojom obživy, zasa vnašala radosť a lásku. Cely život zasvätila Bohu, no zároveň ju to priťahovalo k chudobným a opusteným. Clelia sa nevyznačovala iba krásnou dušou, bola obdarená aj fyzickou príťažlivosťou, takže nemala núdzu o ponuky na sobáš. Jej srdce však patrilo iba jedinému Ženíchovi. V tom čase pôsobili v regióne katolícki nadšenci, ktorí bojovali proti náboženskej ľahostajnosti. Nazývali sa robotníkmi kresťanskej doktríny. Aj Clelia sa stala členkou ich hnutia a čoskoro sa jej podarilo oživiť duchovný život v najchudobnejšej časti Budria, odkiaľ pochádzala. Jej túžbou však bolo viac: chcela založiť spoločenstvo mladých žien povolaných na kontemplatívny a apoštolský život, na službu vyvierajúcu z Eucharistie. Jej želanie dostalo konkrétnu podobu až roku 1868. Clelia spolu s niekoľkými spoločníčkami začali žiť v spoločnom dome a nazývať sa malými sestrami Panny Márie Bolestnej. V prvých rokoch boli svedkyňami nekonečnej Božej lásky a jeho starostlivosti, ale vytrpeli si aj veľa poníženia a ústrkov od ľudí v okolí. Clelia v tom čase prežívala „noc duše“, no jej viera ostala neotrasená, upevnená v práci a modlitbe. V Budriu zavanul nový duch, ľudia boli skutočne hladní po Bohu a misia malých sestier ho zasycovala s nesmiernou fantáziou. Animátorkou všetkých aktivít bola Clelia, ktorú začali v jej necelých 22 rokoch nazývať matkou. Neúnavná aktivita sa však podpísala na jej zdraví. Zomrela 13. júla 1870 na tuberkulózu. Najmladšiu zakladateľku rehole blahorečil 27. októbra 1968 pápež Pavol VI. Svätorečená bola 9. apríla 1989 pápežom Jánom Pavlom II.

spracovala-Katarína Žáková

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuk